

Тема номера: Процеси канонізації

РЕДАКЦІЯ VERBUM

9 ЖОВТНЯ 2019

Шановні читачі! Жодна особа не є відокремленим островом. Ми пов'язані з іншими не тільки тут і зараз, а й через усю історію, від покоління до покоління. Для християн такий зв'язок має додатковий вимір – спільноти святих. Ідеться не просто про спогади, а про реальне переживання дружнього й містичного спілкування. У новому номері «Вербуму» ми придивляємося до того, хто ж вони, святі, і до значення їхньої присутності для окремих людей і цілої Церкви.

Джерело: Джованні ді Паоло, святі Катерина, Варвара, Агата та Маргарита, 1470 рік

Розпочинається номер із особистих роздумів Костянтина Москальця про людей, які показали йому Божу велич і зродили бажання й самому якомога ближче підійти до святості. Серед них багато уже канонізованих осіб, але не тільки. Автор згадує, як іще за життя Йоана Павла II бачив папу вві сні й відчував тугу за святістю, такою виразною в його постаті, і розповідає про свого діда, який усім життям свідчив про Бога живого. Дивлячись на нього, люди не мали сумніву, що Бог існує, – а це, мабуть, і є місія святих на цій землі.

Єпископ Роберт Беррон описує реакцію сучасних християн на фотографії мощів святого Амвросія, розташованих у міланській базиліці, і, мов на катехитичній лекції, використовує цей привід, щоб заглибитись у католицьку духовність і теологію. Ушанування реліквій часто хибно вважають поклонінням, а збережені тіла святих викликають розмаїті запитання: від «Чому б їм просто не поховати бідолаху?» до «Невже це не лякає дітей?». Однак це не якийсь макабричний звичай, а логічний розвиток доктрини про втілення й виразне заперечення гностичної єресі.

Історія визнання святості починається ще на Голготі, з розкаяного розбійника, бо ж святість

якраз і полягає в тому, щоб перебувати з Христом у раю. Та після цього випадку ситуація ускладнюється, бо далі вже люди мусять вирішувати, вважати особу святою чи ні. Отець Петро Балог ОР простежує, як формувалися офіційні процедури канонізації в Католицькій Церкві: від встановлення культу мучеників у перші віки християнства й до сучасних канонізаційних процесів, під час яких спеціальна комісія досліджує героїчність чеснот кандидата на вівтар, а по допомогу в доведенні автентичності чудес звертаються до фахівців і науковців.

В останньому тексті випуску Оксана Довгополова міркує про щось, якнайвіддаленіше від святості, – культ особи, детально спиняючись на його сталінській і гітлерівській версіях. Тоталітарні проєкти намагаються імітувати релігійні структури, пропонуючи ідолів і власну есхатологію, однак ніколи не враховують однієї речі: жодна людина – не Бог, тож ідеалізація та прагнення втілити кожну забаганку вождя (а Мартін Борман справді якось сказав, що націонал-соціалізм – це виконання бажань фюрера) рано чи пізно завершуються катастрофою. «Вірячи в людину, як у Бога або диявола, ти здатен на нелюдське (хоча й певен, що воно – надлюдське)».

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in </home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php> on line **284**